

РЕШЕНИЕ

№ 5701

гр. София, 21.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6088** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на директора на дирекция „Инспекция по труда“ – П. срещу Решение от 10.01.2020 г., постановено по НАХД № 16064/2019 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 100 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 14-0000687/05.09.2019г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – П., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл. 416, ал.5 от Кодекса на труда (КТ), вр. чл. 413, ал. 2 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 3000,00 лв., за нарушение на чл. 60, ал.1 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /Наредбата/.

В касационната жалба касаторът излага аргументи за неправилност на въззивното решение поради противоречието му с материалния закон. Счита, че СРС неправилно е приел, че е налице неяснота относно броя на нарушенията, относно законовите разпоредби, които се твърди да са нарушени. Исква се оспореното съдебно решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се потвърждава НП.

В съдебно заседание, касаторът се представява от юрк. М., който поддържа жалбата и моли съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и

потвърди НП. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Ответникът по касация, [фирма], представляван от адв. К., взима становище за неоснователност на касационната жалба. Подробни съображения излага в писмен отговор от 29.04.2020 г. Моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира разноси по представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е основателна.

Касационната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 211 от АПК от страна, имаща правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество е основателна.

За да постанови съдебния акт – предмет на касационен контрол, СРС е установил следната фактическа обстановка: административно-наказателното производство за установяване на административното нарушение е започнало с извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство и безопасни и здравословни условия на труд на място на 10.07.2019 г. в обект на контрол: „жилищна сграда“, находяща се в [населено място], местност „Л. Втори микрорайон“ кв. 32 с възложител [фирма]. По време на проверката на обекта било установено, че дружеството в качеството му на възложител и работодател не е изпълнил задължението си по чл. 6 от Наредба №2/2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително и монтажни работи, като не е изискал тяхното спазване. При оглед на място на обекта контролните органи установили, че при работа на височина не е осигурена безопасност от падане на хора или предмети по външния контур на плочите на оградата чрез подходящо оборудване (предпазни ограждения).

На 09.08.2019г. бил съставен АУАН № 14-0000687, с който е поставено началото на административнонаказателно производство срещу [фирма]. АУАН е съставен за нарушение на чл. 6 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Въз основа на акта е издадено процесното НП.

За да отмени НП, районният съд е приел, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения – в НП като нарушена норма веднъж е посочен текстът на чл.61, ал.1 от Наредбата, втори път - разпоредбата на чл. 60 ал.1 от същата, което води до неяснота на описанието на нарушението, което според СРС препятства санкционираното лице да разбере за какво точно нарушение следва да се защитава.

Настоящият съдебен състав не споделя изводите на районния съд, че е налице противоречие при описание на нарушението, което да възпрепятства санкционираното лице да разбере за какво точно нарушение следва да се защитава. В процесния случай отговорността на ответника (в касационното производство) е ангажирана в качеството му на работодател за виновно неизпълнение на задълженията, предвидени в чл. 60, ал. 1 вр. чл. 61от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. В посочените разпоредби са уредени изискванията за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, при работа на височина и имат за цел осигуряване на безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства. Нормата на чл. 61 от Наредба № 2 предвижда, че паданията от височина се предотвратяват чрез

приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение, а нормата на чл. 60, ал. 1 от Наредбата пък изисква работите на височина да се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване.

В случая установеното нарушение не може да бъде квалифицирано като нарушение на общото изискване работодателят да осигури здравословни и безопасни условия на труд, заложено в чл. 127, ал. 1, т. 3 КТ, тъй като се касае за строителен обект, на който се извършват строителни и монтажни работи, където следва да бъдат изпълнени специалните нормативни изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР, установени с посочената Наредба. При констатиране на неизпълнение от страна на работодателя на минималните изисквания при извършване на СМР следва да бъдат приложени действащите специални норми, относими към съответното противоположно бездействие.

Посоченият чл.6 от Наредба №2 не определя конкретно правило за поведение и не може да бъде предмет на административно нарушение. Конкретните изисквания към обезопасяването при работа на височина са уредени в раздел IV от Наредба №2. Съдът намира, че изложените фактически констатации – „при работа на височина не е осигурена безопасност от падане на хора или предмети по външния контур на плочите на сградата чрез подходящо оборудване (предпазни ограждения“), са подведени под съответните правни норми от раздел IV на Наредба №2. Разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от Наредба № 2, посочена като нарушена в АУАН и НП, въвежда общо правило работа на височина да се извършва при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, а чл. 61 установява конкретно начините, чрез които паданията от височина се предотвратяват.

В процесното НП изрично е посочено, че освен като „възложител“ [фирма] има качеството и на работодател на строителния обект по смисъла на § 1, т. 10 от ДР на Наредба № 2. В дефиницията на понятието „работодател“, съдържаща се посочената разпоредба, това е не само всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение, но и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образувание. В случая дружеството е и „работодател“, попадайки в обхвата на § 1, т. 10 от ДР на Наредбата, тъй като именно като възложител на строежа [фирма] възлага работа и носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образувание - в случая за обекта. Т.е. качеството на „работодател“, за разлика от дефиницията, регламентирана с § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е обвързано единствено със самостоятелното наемане от него на работещи по трудово правоотношение, а и с възлагането на работа предвид качеството „възложител“ на обекта.

Посоченото деяние подлежи на санкциониране по реда на чл. 413, ал.2 от КТ като административно нарушение, поради което НП, с което е наложена административна санкция е законосъобразно издадено. Наложената санкция е в рамките на предвидения от закона размер.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 7111 от 10.01.2020 г., постановено по н.а.х.д.№ 16064/2019 г., по описа на Софийски районен съд, НК, 100 състав, и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 14-0000687/05.09.2019г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – П., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл. 416, ал.5, вр. чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда, е наложена имуществена санкция в размер на 3000,00 лв..

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: